دغه رنګ مو تاسې غوره امت ګرځولې یاست چې پر خلکو ګواهان اوسئ.

شهادت
اونیزه

د حزب اسلامي افغانستان نشراتي ارګان

شهادت شپږم کال، ۲۱ مه ګڼه، پرله پسې ۲۲۵ مه ګڼه شنبه ۱۳۹۳ هـ ل د وږي لومړی د ۱۴۳۵ هـ ق د شوال المکرم ۲۲ مه د۲۰۱۴ م د آګست ۲۳ مه

درس قرآن

او هغه خلکو ته مړه مه وایاست چې د الله په لاره کې وژل شوي دي؛ بلکې هغوی ژوندي دي، خو تاسې دهغوی پر ژوند نه پوهېږئ.

(البقره: ۱۵۴)

درس حدیث

از ابو هریره (رضی الله عنه) روایت است که رسول الله (صلی الله علیه وسلم) فرمود: ((سوگند به ذاتی که جانم در دست اوست، کسی از شما نمی تواند مؤمن باشد، تا زمانی که من (پیامبر صلی الله علیه وسلم) نزد او از پدر و فرزندش محبوب تر نباشم.))

(صحیح البخاری)

ویژه نامه بمناسبت چهلمین سالگرد شهادت انجنیر حبیب الرحمن یکی از پیشتازان نهضت اسلامی کشور

تورن غلام سخی «آوری»

جوانی در گذرگاه عشق

سعدیا! مـــرد نیکو نام نمیرد هـرگز
مرده آنست که نامش به نیکویی نبرند

حبیب الرحمن که از نامش پیداست شخصیت در کنار نام پروردگار، در جایگاه محبت پیامبرش افتخار دوستی خدا را کمایی کرده، از همین جاست که خداوند او را نگذاشت عمری دراز را در این دنیا پر از محنت و رنج و پر از فتنه و فساد بگذراند. در حقیقت کسی را که خداوند بخواهد عزت جاودانی نصیب سازد او را در ابتلاهات و امتحانات دشوار قرار میدهد، شکی نیست که رفیع ترین درجات الهی بزرگترین امتحانات را دربر دارد، این افتخار نصیب کسانی می شود که خداوند آنها را در آزمون مال و جان قرار میدهد.

آری! مرد بزرگ چون حبیب الرحمن در آزمون خدا قرار گرفت، همچو اسماعیل ذبیح به کشتارگاه عشق بخاطر معشوق شتافت و سر را در راه معشوق به نذرانه گذاشت و باکی از دم شمشیر نکرد، آنقدر در این بحر ناپیدای عشق فرو رفت. که دیگر هیچ چیز بجز از رضای دوست او را شکنجه نمیکرد، یوسف گونه به هوای نفس تن نداده زندان و شکنجه را ترجیح داد، بجز رضای دوست، شکوه و جلال را نپذیرفت.

همچو ابراهیم در برابر طاغوت سر خم نکرد، قومی را که بسوی مکتب های شیطانی گام میگذاشت و عقاید باطله را در سرزمین الهی ترویج میکرد با شمشیر ایستاد و با سخن راست کرد، و خدایان باطل را بزمین افگند، پرستش مجسمه های بیروح را در قلمرو عشق پایان داد. همچو موسی کلیم با جرقه های فیض الهی و با قدرت جذبه و عشق در برابر استبداد و خودکامگی و استکبار قدعلم کرد، نگذاشت در سینای عشق او فرعون خودکامهٔ حکمروایی کند.

(ص، ۲)

فدامحمد «فایض»

د اسلامي نهضت د نابغه سرلاري

شهید انجنیر حبیب الرحمن د شهادت د څلویښتم تلین د نمانځنې په پلمه

بیاورید گر اینجا بود سخندانی
غریب شهر سخنهای گفتنی دارد
((غالب))

ما چې په اسلامي نهضت کې څومره عمر تیر کړی، او په دغه موده کې مې څومره لږ او ډېره سیاسي مطالعه کړې، بحثونه مې اوریدلي؛ نو دې نتیجې ته رسیدلی یم چې احساسات پر خپل ځای د درناوي وړ دي؛ ځکه بې احساسه ژوند نه کېږي؛ خو سیاست، د وچو احساساتو، نه؛ بلکې د تدبیر او تعقل خبره ده. سیاستوال باید د تاریخ ژوره مطالعه ولري او ډېر څه ترینه زده کړي او دغسې د ټولنپوهنې (جامعه شناسی) عمیقه مطالعه ولري. زه پر دې هم باوري یم چې د نهضت پیل له یوې خاصې نقطې نه، نه کېږي؛ بلکې د نهضت د پیل عوامل ورو ورو په ټولنه کې راټوکېږي، ورو ورو قوت اخلي او بالاخره پر یوه داسې موړ ودرېږي چې هغه بیا په عام عرف کې د نهضت د پیل په توګه پېژندل کېږي. په افغانستان کې د یوې کمونستي ګوند تاداو (د خلق دموکراتیک ګوند) د ۱۹۶۵ د جنوري په لومړی ورځ (۱۳۴۳ د جدي یوولسمه) کېښودل شو چې ...

(۳ مخ)

عبیدالله صافي

د شهیدانو د پاکې قافلې پتنګانو ته سلام

په ۱۳۴۸ ل کال چې د کابل په پوهنتون کې مخ په زیاتېدونکې د کفر، الحاد او کمونستي پوچې عقیدې په خلاف د انجنیر حبیب الرحمن په ګډون دوه لسو سرښندونکو پتنګانو د اسلام او عقیدې په دفاع کې د اسلامي نهضت په نوم کوم دعوتي او فرهنګي حرکت په کار اچولی و، دهغه تر شا یواځینی لوی هدف دا و چې د افغانستان مسلمان اولس او دغه اسلامي هېواد د کمونیزم، سوشلیزم، نیشنلیزم، سیکولریزم او نورو ټولو پوچو عقیدو او ایزمونو څخه پاک وساتي. هغوی پخپل ژوند کې تر آخري توانه خپل دغه اسلامي، ایماني او ملي رسالت ترسره کړ. خپل فرهنګي، لساني، مالي او فزیکي ځواک یې پکار واچاو. د مبارزې په ډګر کې نه هېرېدونکي کارنامې شاته پرېښودلې. د افغانستان د ټولو تعلیمي او حکومتي ادارو ترڅنګ په ولسي وګرو کې هم خپل فعالیت پرمخ ویوړ. د کمونیزم د پوچې مفکورې او کمونستانو په وړاندې هر چېرته او په هر ځای کې د فرهنګي او فزیکي مبارزې داسې مضبوط دیوالونه جوړ کړل چې کمونستان او دهغه وخت کمونست پلوه حکومت یې سر په ګونډو کېښنول. ...

(۶ مخ)

گوشهٔ از زندگینامهٔ شهید انجنیر حبیب الرحمن

دکتور عبدالبصیر «انور»

شهید انجنیر حبیب الرحمن فرزند مرحوم صفت الله خان در قریه جمعه خیل، دره کلان ولسوالی نجراب ولایت کاپیسا در ماه جوزای ۱۳۲۹ هـ ش چشم بدنیا گشود، در آغوش خانواده مؤمن، متدین و مهذب پرورش یافت.

انجنیرصاحب شهید در سه سالگی از آغوش پر عطوفت مادر و یک سال پس از آن از شفقت پدر محروم گردید؛ ولی در آغوش خانواده برادر بزرگش محترم مرحوم مدیرصاحب غلام محمد خان این محرومیت را احساس نکرد.

مدیرصاحب مرحوم و همسر مشفق و مهربان او به پرورش جسمی و روحی او اهتمام خاصی داشتند، از آوان کودکی او را به فراگرفتن قرآن مجید و علوم دینی گماشتند. چنانکه قبل از شامل شدن به مکتب ابتدائیه با قرآن مجید و مبادی علوم دینی آشنایی داشت و با آواز دلکش و لحنی دلپذیر قرآن مجید را تلاوت می کرد، که این یکی از برازندگی های او در مکتب ابتدائیه بود. در حالیکه مدیرصاحب مرحوم در شهر مزارشریف مرکز ولایت بزرگ مزار شریف آن وقت ماموریت داشت در سال ۱۳۳۶ هـ ش شامل مکتب ابتدائیه نادر شاهی گردید. او از شاگردان پیشتاز مکتب بود، در حالیکه در همه مضامین مکتب ممتاز بود، حسن خط و رسامی اش او را بر سایر شاگردان برازندگی بیشتر می بخشید. از کودکی طبعی آرام و مهذب داشت هیچگاه هم لهو و لعب بر زبان نمی آورد، با کسی پرخاش نمی کرد و از مزاح های غیر مؤدبانه خود را دور نگهمیداشت. با همصنفان و رفقای مکتب با ادب و احترام متقابل زندگی می کرد، بدون ضرورت سخن نمی گفت، از کودکی متفکر بود و اوقات فارغ خود را به هنرهای رسامی و خطاطی صرف می کرد.

او کودکی را چنان گذشتاند که گوئی مصداق (واصطنعتک لنفسی) در عصر ما باشد و...

(ص، ۴)

د لوی او مهربان خدای په سپېڅلي نامه

د اسلامي نهضت د میلیونو شهیدانو ارمانونه به څوک پوره کوي؟

نن د لویې جرګې په تالار کې د شهید انجنیر حبیب الرحمن څلویښتمه کلیزه نمانځو، پر هغه او دهغه د ټولو شهیدو ملګرو درود او سلام وایو او له لوی الله څخه غواړو چې موږ ته هم دهغوی پر لاره د تلو توان په نصیب کړي، موږ او زموږ مشران په دې حقیقت ښه پوهېږو چې د کائناتو خالق ذات او دهغه استازی حضرت محمد صلی الله علیه وسلم مؤمنانو ته په دې شرط د روښان مستقبل زیری ورکړی چې په صحیح معنا د اسلام سپیڅلی دین حاکم او د زړه له تله وربانديې عمل وکړي؛ نو ځکه د زمکې په سر د دین حاکمول د هر رښتوني مؤمن لوی رسالت دی او په دې مکلف دی چې د اسلامي نظام د نفاذ لپاره خپل ټول امکانات په کار واچوي.

موږ د افغانستان مسلمان اولس د اوږدې مودې راهیسې په ډول ډول ستونزو کې راګیر یو او د ورځو په تېرېدو دا ستونزې نور هم زیاتېږي. لوی الله جل جلاله له دغو ټولو ستونزو څخه د نجات د ترلاسه کولو یواځینی لاره د اسلامي نظام نفاذ او صالح حکومت راښودلی ده، زموږ د ټولو غمونو، دردونو، اندېښنو، ستونزو او پریشانیو یواځینی حل دا دی چې پر الله جل جلاله قوي ایمان ولرو او دهغه پر رالېږل شوي قانون په بشپړ اخلاص او قوت عمل وکړو؛ ځکه چې زموږ پالونکي ذات الله تعالی پخپل سپیڅلی کتاب قرآنکریم کې همدا لارښوونه کړی ده چې:

«ای مؤمنانو! تاسې مه ستړې او نه هم غمژن کېږئ، همدا تاسې بریالي یاست په دې شرط چې مؤمنان واوسئ.» (ال عمران: ۱۳۹)

څرګنده خبره ده چې د مؤمن اساسي کار د الله صحیح غلامي او د زمکی په سر د الله حاکمیت او قانون نافذول دی.

زموږ په هېواد کې چې تراوسه کومه فتنه او فساد تر سترګو کېږي او هېوادوال د پریشانی او غم په ډند کې ډوب دي، ددې اصلي وجه همدا ده چې په حکومتي نظام کې لوی لوی خرابیانې دي او په ټولو چارو کې د اسلامي قانون نه د بغاوت او سرغړونې ګنده لوبه په کار اچول شوې. له دې فاسد نظام او فتنې څخه د خلاصون اساسي لاره داده چې د الله جل جلاله له لوري رالېږل شوی اسلامي قانون پلی کړی شي، اسلام داسې یو نظام دی چې په دې کې حاکمیت یواځې د یو خدای جل جلاله چلېږي، دا عادلانه نظام یوه لوري انسانیت ته د نورو انسانانو له غلامی څخه نجات ورکوي او یواځې د یو الله بنده او غلام جوړوي، بل لوري په انسانانو کې د رنګ، نسل، قوم، وطن، ژبې او سمت ټول جاهلي عصبیتونه هم له منځه وړي او ټول د وروری په یو داسې صالح صف کې ودروي چې په انساني لحاظ د ټولو حقوق یو برابر وي، حاکمیت او قانون به په مطلق ډول د خدای وي او د اسلامي حکومت واکمنان به صرف دهغه د تطبیق چارې پرمخ وړي.

د یو واقعي اسلامي حکومت د قیام په برکت په ډېر لږ وخت کې په هېواد کې شته ستونزې لکه نفاق، ناامني، جهالت، ګمراهي، فتنه، فساد او ټولې توري تیارې په اساني سره له منځه تللای او هېواد د امن، عدل او مینې په ګواره بدلیدلای شي؛ ځکه چې د اسلام قانون داسې یو شفا بخښونکی الهي نسخه ده چې په دې کې د ټولو ذهني، اعتقادي، روحاني او اخلاقي ناروغیو حتمي علاج موجود دی، که څه هم زموږ په هېواد کې د څو لسیزو راهیسې ګڼ اسلامي ګوندونه شتون لري او هر یو دا ادعا هم کوي چې دهغوی مقصد په هېواد کې د اسلام د سپیڅلی دین نفاذ او اسلامي حکومت قائمول دي؛ مګر متأسفانه د عمل په ډګر کې د بري نښې نښانې تراوسه نه دي لیدل شوي او حالات ورځ تر بلې د خرابیدو په لور روان دي، دا چې زموږ مسلمان تنظیمونه ولې تراوسه د یو سوچه اسلامي حکومت پر قائمولو او اسلامي نظام پر نافذولو نه دي برلاسه شوي باید ټول مشران ددې د اصلي لاملونو د پیدا کولو او دهغوی د له منځه وړلو لپاره جدي ګامونه پورته کړي؛ ځکه چې کله کوم اسلامي ګوند جوړېږي؛ نو له اولس سره په دې وعده او ژمنه یې جوړوي چې هغوی به په هېواد کې اسلامي حاکمیت او اسلامي نظام قائموي، دا چې د څو لسیزو راهیسې ګڼ اسلامي ګوندونه په هېواد کې شتون لري؛ مګر بیا هم د خپلو کړیو ژمنو په مطابق د اسلامي حکومت او اسلامي نظام په راوستو کې پاتې راغلي دي ددې تر شا ضرور نیمګړتیاوې شتون لري چې دهغوی ختمول د ټولو لپاره اړین دي، که څه هم ډیری داسې نیمګړتیاوې شته چې د اسلامي حکومت د قیام په وړاندې ستونزې راولاړې کړي؛ خو تر ټولو اساسي نیمګړتیا داده چې دغو اسلامي ګوندونو د اتحاد او یووالې هغه لاره نه ده نیولې چې الله جل جلاله پخپل سپیڅلی کتاب کې ورته ضروري ګرځولې او امر یې ورته کړی چې «ای مؤمنانو! تاسې د الله پر دین کلکې منګولې ولګوئ او له تفرقې څخه ځانونه وساتئ» که چېرته مسلمانان ټول د اتحاد په صف کې ودرېږي؛ نو نورې ټولې نیمګړتیاوې پخپله له منځه ځي. له ډېر وخت نه زموږ د اسلامي ګوندونو مشرانو د خپلو مسلسلو بې اتفاقیو له کبله خپل ولس هم خفه کړی او د اسلام دښمنانو ته هم د پیغور ورکولو لوی سند په لاس کې ورکړی، هغوی د مسلمانانو په خلاف هر وخت همدا حربه استعمالوي چې که چیرته ستاسې رب، رسول، کتاب او دین یو دی بیا نو پخپلو کې د یو بل د ځملولو او حذفولو میدان مو ولې ګرم کړی دی؟ دا هغه پوښتنه ده چې موږ یې قناعت بخښونکي ځواب نه لرو او دهغوی دا حربه مسلمانانو ته سخته ضربه هم ورکوي. ...

پاتې ۳ مخ

جوانی در گذرگاه عشق

احمد شاه «وحدت» Ahmad Shah WAHDAT Mobile: 0700252598 E-mail: ahmadshahwahdat2@yahoo.com

(ادامه از صفحه ...)

... همچو عیسی از رفتن به دار و از کشته شدن در راه معشوقش از هیچ ملامت، ملامت کننده نه هراسید. و همچو پیامبرش رستاخیز عظیمی با اعجاز سخن در دنیای طاغوت، الحاد، کمونیزم و فتنه گری ها بوجود آورد. غوغا و شور در جهان بیداد، ستم و مکتبهای شیطانی شرق و غرب پدید آورد، حکام جاهل که بجز از تجمل، تلذذ، عشرت و جاه چیزی نمیخواستند و از فلسفه دین خبری نداشتند، چند تن از علمای جاهل که شاه را ضل الله خطاب میکردند و پابوس و جیره خوار دربار بودند، بالای توده های مؤمن و مسلمان حمکروایی داشتند. اشرافان و اربابان همه در گوشه عافیت دربار شاه جز خورد و نوش هدفی نداشتند، همچو حیوانات بخاطر بقایی حیات مادی شان تلاش مینمودند، فاقد هرگونه رسالت و شعور اجتماعی بودند و فقط از فقر و شکنجه دیگران لذت میبردند. همچو دربار فرعونیان کسی را مجال آن نبود که در برابر عبودیت فرعون سخن بزبان بیاورد. شاهان و شاهزاده گان، درباریان، روحانیون بارگاه حکام بی اراده و ناآگاه از تحولات مکاتب کفری جهانی و بی خبر از شبح کفر و الحاد که هر خانه و کاشانه را فرا گرفته بود. با سر دادن شعار «عیسی به دین، موسی به دین» دستان کثیف استعمار غرب و الحادگرایی در سرزمین پاک ما دراز گردید و از عقب پرده های شیطانی توطئه کمونیزم هر روز در این سرزمین کارگر واقع میشد و جوانان ما را بسوی الحاد و بیخدایی سوق میداد. بنام دهه دموکراسی فرصت آن را مساعد ساختند تا زمینه مداخله بیشتر و تجاوز بی شرمانه تر را در حیات سیاسی و فکری ملت ما وارد آورند.

اشاعه افکار وارداتی از شرق و غرب بداخل سرزمین ما را ترقی و پیشرفت و دموکراسی نام گذار نمودند. مردم مسلمان ما که هیچگاهی تحمل مداخلهٔ بیگانگان را به مقدسات دینی شان نداشته و در طول تاریخ مردانه وار و شجاعانه از دین حیثیت، ناموس و معتقدات مذهبی شان دفاع نمودند، با احساس جرقه های فکری که از خارج بداخل کشور ما سرازیر میشد و در عقب آن هواداران مکتب شیطانی و بیخدایی کمونیزم قرار داشت، احساس نموده دیگر برای جوانان مسلمان همچو حبیب الرحمن و دیگران تحمل ناپذیر بود که رسالت دینی و ایمانی خود را با قبول قربانی های بیدریغ و تلاش های جاودانه ادا نکنند.

بلی! فرصت یک انقلاب فکری در حوزه دانشمندان مسلمان جوان مساعد شد، جوانی بنام عبدالرحیم نیازی با قامت رسا مرد اندیشه و سخن بود با درک وضعیت حاکم بر سرنوشت ملت خود با فکر و اندیشه دینی و احساس رسالت اش در برابر خدا و مردم رستاخیز عظیمی را در میان جوانان در کانون علمی پوهنتون کابل براه انداخت. جریانات خلق و پرچم، مساوات، افغان ملت و ستم فضای مملکت را مکدر نموده بود، همه جا سردادن شعارهای مادی گرایی، دموکراسی و نظام دموکراتیک سرداده میشد. ضرورت جدی و مکلیفت شرعی بود که فرزندان جوان این خطهٔ باستانی و تسخیر ناپذیر در برابر همچو پدیده ها دور هم بیایند و مقابله بی امان نمایند. فرزندان صدیق این وطن حلقه پنج نفری را بشمول مولوی حبیب الرحمن، انجنیر سیف الدین نصرتیار، انجنیر گلبدین حکمتیار، انجنیر حبیب الرحمن و داکتر محمد عمر که از نقاط مختلف با زبانهای مختلف، در یک حلقه با یک شعار در همکاری با مرحوم استاد عبدالرحیم نیازی جوان مبارز و خداپرست قرار گرفتند. گرچه استادان بزرگ چون پوهاند غلام محمد نیازی، استاد برهان الدین ربانی، استاد سیاف که اینها استادان بزرگوار و قابل قدر بودند، شکی نیست که اینها در اشاعه فکر دینی در بین جوانان مسلمان خدمات برجسته را انجام دادند، ده ها تن دیگر چون ربانی عطیش، نورالله عماد، عبدالقادر توانا، خواجه محفوظ، اسماعیل عینک و سائرین وجود داشتند. مگر در میدان مقابله و سخن این جوانان رشید بهتر درخشیدند و این حلقه تحت رهنمایی مستقیم عبدالرحیم نیازی به کارزار خود ادامه داد، تا اینکه بعد از وفات مرحوم نیازی، جوان آگاهی بنام حبیب الرحمن از میان یاران برخاست و با قدرت آتشین سخن و دانش خداداد که رمز از فیض الهی در قالب انسان است قد راست کرد به رهبری حلقه برگزیده شد.

دیری نگذشت که مرد پرآوازه شده با توان فکری و استعداد خدادادش در جمع از مردان بزرگ تاریخ قرار گرفت. رهبران خلق و پرچم و شعله و شتم در برابر نطق های آتشین و استدلالات عمیق فلسفی اش که نشأت از تفکر دینی او بود بزانو درآمدند. این جوان که در سن هژده سالگی حیثیت یک رهبر کاملاً عیار را کسب و در بسیج و همآهنگی جوانان نهضت اسلامی سعی بلیغ بخرج داد در مدت کوتاهی هزاران جوان دیگر را در صفوف جوانان جلب و جذب نمود. حرکات سریع و فعالیتهای علنی انجنیر حبیب الرحمن شهید، این جوان را در سطح ملی و منطقه شهرت بسزایی داد، در مظاهرات، محافل و مجالس مناظرات، در مکاتب، مدارس، مساجد، پوهنتون ها با افراد ملکی و نظامی این دعوتگر بزرگ با کلام رسا، زیبا و دلنشین که سحرگونه بود، همگان را به رسالت و وجایب دینی شان وادار می نمود تا در صف واحد برای مبارزه با دشمن مکتبی و قسم خورده شان بسیج شوند.

مدتی نگذشت که مقابله خونین جوانان مسلمان با هواداران جناح شعله کمونیزم در پوهنتون کابل رخ داد و جوانان مسلمان میدان نبرد را قهرمانه فتح نمودند. چندی بعد انجنیر شهید گرفتار و بزندان انتقال شد، مدتی را در زندان سپری نمود و دوباره رها گردید، مگر از جدیت در فعالیتهای سیاسی اش دست نکشید. بالاخره در تبانی باعمال کمونیزم که از قدرت بیشتری برخوردار و تحت رهنمایی سرداران شاهی و دستگاه جاسوسی مستقیم (کا جی بی) قرار داشتند، از ترس اینکه مبادا این جوان علامه، مبتکر، دانشمند و مبارز آنها را به کام مرگ فرو برد، حکومت سلطنتی و کمونیستی را پایان بخشد، دست به هم داده وی را گرفتار و دوباره راهی زندان نمودند، تا اینکه بعد از مدت شش ماه به بهانهٔ کودتا علیه رژیم سفاک داؤود، دژخیمان و نوکران حلقه بگوش دوسیه جنایی را برای اش ترتیب و به بهانه قیام مردم علیه حکومت او را محکوم به اعدام نمودند. زمانیکه مصروف تلاوت قرآن کریم بود، افسران مخفی کمونیست به حکم داؤود خان انجنیر حبیب الرحمن را از محبس دهمزنگ بخاطر تطبیق حکم بصوب نامعلومی که احتمالاً به سمت کمپنی کابل بطرف دشتی بنام شهیدان انتقال و در آنجا بضرب گلوله به شهادت رساندند. زمانیکه حکم بالای اش تطبیق میشد یکی از افسران کمونیزم برایش خطاب نمود: حال خدای که میگفتی، کجا است، که ترا نجات دهد؟ تبسم کنان با لب پرخنده این شعر اقبال لاهوری را بزبان آورد که:

نشـــان مـرد مـؤمن با تو گویم
که چون مرگش رسد خندان بمیرد

طاغوتان عصر بفکر آن افتادند که دیگر نهضت اسلامی با دستگیری افراد و شهادت رهبرانشان از پاه درآورده شده و این خط فکری پایان یافت، بیخبر از اینکه این سلاله از زمان نبوت تا پایان دنیا ادامه دارد و این خط فکری تا حیات خورشید به پیش میرود، و هیچ قدرت نخواهد توانست که مانع سیر این امواج توفنده و سیلاب عظیم گردد با شهادت مبارز شرق شهید انجنیر حبیب الرحمن نهضت اسلامی در افغانستان از نضج بیشتری و با گذشت زمان از قدرت مردمی وسیع در جامعه افغانی برخوردار شد. تا بالاخره از کمال و شهادت همین رادمردان بزرگ که فعلاً سر ببالین خاک نهاده اند و عاشقانه بخاطر رضای معشوق شان در برابر دشمنان معشوق جان دادند و حال با ما نیستند. سرزمین ما از کثافت بستر کمونیزم پاک و وطن ما آزاد گردید؛ مگر متأسفانه ما نتوانستیم خط فکری این شهید بزرگ را بطوریکه لازم بود ادامه دهیم. فرجام اینکه کشور دوباره میدان مقابله افکار وارداتی و توطئه های از قبل طرح شده گردید، که ملت مسلمان ما نتوانست که از مزایایی حکومت اسلامی آزاد و مقتدر بهره‌مند شود، اسلام عزیز ما با قرائت های مختلف و تفاسیر گوناگون دستخوش افرادیکه اسلام را بطور واقعی درک نکرده اند قرار گرفت. و کشور ما بطرف کشمکش های قبیلوی، لسانی و منطقوی رفت. ای کاش که آن رادمردان بزرگ زنده میبودند و حبیب الرحمن با پرواز عاشقانه اش جسد فرسوده ما را روح آزادگی میدمید و ملت ما متحدانه در پرتو ارشادات دین بخاطر استحکام نظام الهی مبارزه مینمود.

یاد رفتگان همیشه و جنات نعیم جای شان باد

د اسلامي نهضت د نابغه سرلاري

شهید انجنیر حبیب الرحمن د شهادت د څلویښتم تلین د نمانځنې په پلمه

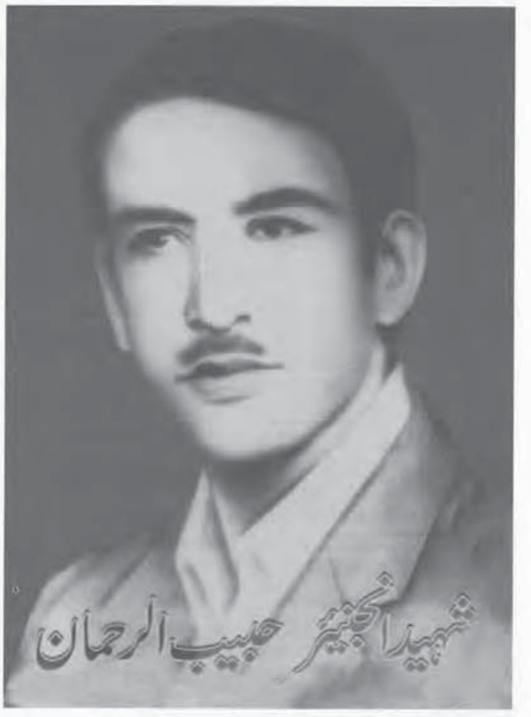

(د لومړۍ مخ پاتې برخه)

... د دستګیر پنجشیری په ادعا دولسو تنو په کې برخه اخستی وه؛ خو همدغه د ۱۹۶۵ د جنوري لومړۍ ورځ په افغانستان کې د کمونستي حرکت د پیل د نقطې په توګه نه شو منلای؛ بلکې دا فکر د افرادو په بڼه تر دې دمخه افغانستان ته رسیدلی و؛ نو څکه یو شمېر د کمونیزم په خم کې رنګ شوي کسان سره راټول شول او د کریملین د واکمنانو په اشاره یې د یوه ګوند د جوړولو پریکړه وکړه؛ څکه د ۱۳۴۳ کال په اساسي قانون کې د احزابو موجودیت منل شوی و؛ خو دا احزاب باید د احزابو د قانون تر تسوید، تصویب او توشیح وروسته جوړ شوي وای؛ د احزابو د قانون تسوید وشو، ملي شورا پاس کړ؛ خو پاچا محمد ظاهرشاه د نامعلومو دلایلو په وجه چې تر پایه یې نه پخپله چاته وویل او نه بل چا په دې اړه څه درک کړل دا قانون توشیح نه کړ او ګوندونه په خپلسره توګه تشکیل شول، البته تر دې دمخه هم میر غلام محمد غبار او ډاکتر عبدالرحمن محمودي دغسې اقدامات کړی وو چې د وخت د دولت قهر یې راوپاراوه او غبرګون یې وښود، همدارنګه د «ویښ زلمیان» حرکت هم د دولت څپېړې پرمخ وخوړې، دا ځل ښایي ظاهرشاه عمدتاً په دوو دلیلو د احزابو قانون توشیح نه کړ؛

۱- دا چې د احزابو منځته راتګ یې خپلې واکمنۍ ته یو خطر ګانه.

۲- ښایي د بهر او په ځانګړې توګه د روسانو له خوا ګواښل شوي دي؛ څکه د احزابو په قانون کې خو د حزب د جوړولو له پاره شرایط په ګوته کړای شوی وو، حال دا چې د هغه قانون له مخې بیا یوه غیر اسلامي ګوند ته چې د تمویل مرجع یې هم معلومه نه وي فعالیت ناشونی کار و.

په هېواد کې خپلسره پردیپال سیاسي قوتونه رامنځته شول: خو دغه سیاسي حرکتونه د هېواد د ناخوالو د درملنې له پاره له بهره راوړل شوې نسخې دي چې نه یې زموږ له اعتقاداتو سره اړخ لګاوه، نه یې زموږ د ټولنې له عیني او ذهني شرایطو او نه له ملي کلتور سره، خبره دې ته راورسېده چې د خلق دموکراتیک ګوند هم په ۱۹۶۷ کې په خلق او پرچم ووېشل شول، په خلق کې عمدتاً د کلیو او بانډو اوسېدونکي پښتانه او په پرچم کې ښاري غیر پښتانه او لږ شمېر پښتانه راټول شول، همدارنګه طاهر بدخشی د خلق ګوند نه په جلا کېدو سره د «ستم ملي» تاداو کېښود او غیر پښتنو ته یې له پښتنو سره د دښمنۍ د بابولالو په خوله کې د اېښودلو هڅه کوله، د ستم ملي په مقابل کې افغان ملت سر راپورته کړ، که څه هم ددې ګوند اصلي سیاسي عقیده خو «سوسیال دموکرات» و؛ خو دا چې دا ګوند عمدتاً له پښتنو نه تشکیل شوی و، د ستم ملي مدمقابل هم واقع شو، د مائو پیروان هم چوپ پاتی نه شول او د یوه ګوند تاداو یې کېښود چې په شعلهٔ جاوید مشهور شو، او دغسې دموکرات ګوندونه چې هغوی په هېواد کې لویدیزه دموکراسي غوښته، دغو ګوندونو چې چا په کاملاً علني توګه، چا په نیمه علني توګه او چا په غیر علني توګه له اسلام سره دښمني پیل کړه او دولت هم ددغو حرکتونو پر وړاندې چوپ و، ان چې کمونستانو د سپي سر وښریه، پتلون یې ورواغوست او عینکې یې ورته په سترګو کړې او د ارګ په مخ کې یې خوشې کړ، هغه خو څه کوې چې علنا یې د اسلامي مقدساتو سپکاوی کاوه؛ خو ارګ چوپه خوله و.

البته د یوه منظم اسلامي نهضت د پیلولو عوامل خو لا له پخوانه په هېواد کې موجود وو او له ډېرو کسانو سره به یو دغسې فکر هم موجود و؛ خو کله چې په هېواد کې دغسې اسلام دښمنه ډلې رامنځته شوې؛ نو د هېواد یو شمېر مسلمانو ځوانانو او علمي شخصیتونو هم دا فرصت وموند چې له دغو بدبختیو سره د مقابلې له پاره د یوه منظم اسلامي نهضت تاداو کښېږدي، په ۱۳۴۸ ل کې د لومړی ځل له پاره د همدغو مسلمانانو مظاهری کابل ښار ته راووتې او دهغو مزدورو او بلواکو ډلو پر وړاندې یې خپله کرکه څرګنده کړه، چې شهید انجنیر حبیب الرحمن یو له هغو کسانو نه و چې ددغه نهضت د رهبری ویاړ یې درلود او بیا کله چې د ۱۳۵۰ په جوزا کې د نهضت مشر استاد عبدالرحیم نیازي له نړۍ نه سترګې پټې کړې؛ نو د نهضت د قیادت مسؤولیت عملاً د شهید انجنیر حبیب الرحمن پر غاړه ولوید، ددغو مظاهرو لړلی ولایاتو ته هم وغزیدې.

هغه چا چې د افغانستان سیاسي جریانات څارل پر دې ښه پوهېدل چې د ظاهرشاه په مشرۍ سلطنتي رژیم نور دومره فاسد شوی او چینجن شوی چې نور د بقا چانس نه لري، په ځانګړې توګه د دموکراسۍ لسیزې چې د ظاهرشاه د سلطنت وروستۍ لسیزه وه د هرې ورځې په تېرېدو سره دا اشارې کولې چې سلطنتي نظام نور د پاتې کېدو نه دی.

داوود خان په کورنۍ کچه له ظاهرشاه سره سیاسي تربګني درلوده او سر تر پښو له عقدو ډک شوی و؛ خو د پرچمیانو ډلې له دې موقع نه ډېره پرڅای ګټه واخسته چې هغوی د داوود پر خواو شا راټول شول او نتیجه یې د ۱۳۵۲ د چنګاښ د شپږویشتمې کودتا شوه، داوود کوم مستقل ملاتړی قوت تر شا نه درلود؛ نو که و، همدغه د پرچم ګوند و، هغه مهال کابل ته د راغلیو نیشنلیانو په لړ کې چې پخپله وینا یې له پرچم ګوند سره یې نژدې اړیکی لرل، یو هم جمعه خان صوفی و چې بیایې په ۱۹۸۱ کال کې د پرچمی سلیمان لایق له لور سره کوژدن او په ۱۹۸۲ کې واده وکړ، په خپل کتاب «درمسال له ختې» کې لیکي چې په ۱۹۷۴ کې میر اکبر خیبر ماته وویل چې که موږ وغواړو د داوودخان د حکومت چپه کول موږ ته د څو ساعتونو خبره ده؛ خو دا کار په ګټه نه بولو؛ نو پر دی اساس د داوود حکومت عمدتاً پر پرچمیانو متکی و، د کابینې زیاتره غړي یې پرچمیان وو په سلګونو ولسوالان او دغسې ګڼ شمېر والیان پرچمیان وو.

پرچمیانو د داوود تر سیوری لاندې د خپلو سیاسي حریفانو د حذف له پاره ملا وتړله، لومړی ګوزار یې پر پخواني صدراعظم محمد هاشم میوندوال او یو شمېر نور کسانو چې دهغه د یوې دروا‌غجنې کودتا ملګري وګڼل شول وکړ، او دوهم ګوزار یې د هېواد پر اسلامي نهضت و؛ څکه هغوی چې له چانه ویرېدل هغه اسلامي نهضت و، اسلامي نهضت د هېواد هرې برخې ته ریښې ځغلولې وې او ورځ تر بلې یې قوت اخست او دا قوت تر ټولو دمخه هغوی په کابل پوهنتون کې درک کړی و، همدا دلیل و چې دولت په ۱۳۵۲ کې (قوس) د یوې توطیې له مخې انجنیر حبیب الرحمن د یو شمېر نورو نهضتیانو سره ونیو او د ۱۳۵۳ کال په اسد کې یې د یوې درواغجنې کودتا په تور شهید کړ.

په دې توګه شهید انجنیر حبیب الرحمن د هېواد د اسلامي نهضت لومړنی شهید دی او تر هغې وروسته دا لړی پیل شوه لکه چې په ۱۳۵۴ کې مولوي حبیب الرحمن، ډاکتر محمد عمر او خواجه محفوظ منصور د داوود د سفاک رژیم له خوا شهیدان کړای شول.

د داؤودی سفاک رژیم په دوران کې د اسلامي نهضت ډیری مشران پاکستان ته مهاجر شول او یو شمېر یې ونیول شول او زندان ته واچول شول چې بیا د ۱۳۵۸ په جوزا کې د کمونستي دولت له خوا شهیدان کړای شول.

د اسلامي نهضت له لوړو ژورو ډکه تقریباً نیمه پیړۍ سیاسي مبارزه ددې نهضت لارویانو ته یو لوی درس او عبرت دی په ځانګړی توګه کومې ضربې چې پرله پسې اختلافاتو او افتراقاتو پر نهضت واردې کړې تر دې چې د روسانو او کورنیو کمونستانو پر وړاندې د میلیونو شهیدانو په ورکولو سره بیا هم د یوه متفق علیه نظام په جوړولو موفق نه شول، څوک په کابل، څوک په پیښور او څوک نه پوهېږم چېرته او چېرته، اوس هم د افتراق پر لاره تګ د نهضت درانه سباوون تضمین نه شي کولای، زموږ د شهیدانو او بیا مشرانو په یاد غونډې جوړول باید فقط یو سمبولیک حرکت نه وي؛ بلکې موږ باید هغه مقدس ارمان تعقیب کړو چې تاداو یې استاد عبدالرحمن نیازی مرحوم، انجنیر حبیب الرحمن او دده په څېر نورو مشرانو ایښی دی، په ځانګړې توګه زموږ مشران باید خپل خواوشاته وګوري چې همدا اوس د اسلام د نابودولو له پاره د غیر اسلامي سیاسي ډلو ټپلو له خوا کوم پټ او ښکاره حرکتونه روان دي او همدارنګه سیمه ییزې او نړیوال توطیې د هیرولو نه دي، زموږ مسؤولیت فقط یوی دولتي کرسۍ ته د ځان په رسولو نه ترسره کېږي، یا چیرته هسې په سمبولیکه توګه د کوم دفتر نیول او پرانستل، باید ځان پر دې پوه کړو چې اوس هم ډېر دښمنان د اسلامي نهضت لارویانو ته په کمین کې ناست دي او دا هر څه باید په غړیدلو سترګو وګورو او د خپل مسؤولیت احساس وکړو، زموږ د کامیابۍ لار له ماضي نه په درس اخستلو سره د اسلامي ورورولۍ او یو پر بل د لاسه ورکړي باور احیا ده چې متأسفانه دا روحیه لږه تر سترګو کېږي.

سرمقاله: د اسلامي نهضت دمیلیونو ...

... زموږ ځوان نسل په همدې خبره له اسلام نه زړه تورنوي او ورته وایي چې اسلام د عمل دین نه دی، که رښتیا دعمل دین وای؛ نو بیا په دومره لویه دنیا کې ولې اسلامي نظام نه پلی کېږي؟ په داسې حال کې چې اسلام دعمل دین هم دی او د خلکو ضروریات هم په واقعي ډول پوره کولای شي، د دا ډول مزخرفاتو د درواغ ثابتولو په خاطر چې د کابل په پوهنتون کې شهید انجنیرحبیب الرحمن اودهغه سربښندونکو ملګرو د اسلامي دعوت او بیداری کوم منظم حرکت پیل کړی و او بیا ددغه پاک او سپیڅلی حرکت پیروانو په مسلسل ډول د میلیونو په تعداد کې شهادتونه ورکړل داټول داسلامي ګوندونو له مشرانو څخه د خپلې قربانۍ ثمره غواړي او موږ ټول دالله په لاره کې دهغوی دټوی شوي قیمتي وینې پور وړي یو، تر هغه زموږ غاړې بندې او مسؤول یو تر څو مو چې په خپل هېواد کې یوه سوچه اسلامي حکومت او اسلامي قانون نه وي پلي کړي.

راځئ ټول د شهید انجنیرحبیب الرحمن د شهادت په دې تلین کې پخپلو تېرو کړنو له نوی سره غور وکړو، ټول په ګډه د مسلمانانو د یووالي او اتحاد لپاره نه ستړی کېدونکی هلې ځلې وکړو، ټول په یو قوت او په یو غږ د اسلامي حکومت پر جوړولو دخپل دردیدلي ملت ټپونه ورغوو، د خپل پالونکي ذات رضا او مرسته ترلاسه، او زموږ دمیلیونو شهیدانو روحونه خوشحاله کړو، باید ومنو چې دا کارونه صرف په دې دنیا کې کولای شو، نه په هغې دنیا کې؛ څکه چې دا دنیا د عمل کور دی او هغه دنیا د مکافاتو او مجازاتو، هلته به له موږ سره د ذرې ذرې حساب کېږي او د خپل هر نیک او بد عمل جزا اوسزا به وینو.

راځئ خپل دا قیمتي وخت غنیمت وګڼو او د دین د اقامې کوم مسؤولیت چې زموږ پر غاړه اچول شوې هغه په صحیح معنا ترسره او د دنیا او آخرت سرلوړی ترلاسه کړو، په فعلي حساس وخت کې به زموږ خوږېدلې مسلمان اولس ته د مشرانو له خوا دا تر ټولو خوشحالوونکې زیرې او پیغام وي چې د شهید انجنیر حبیب الرحمن د شهادت د کلیزې په نمانځ غونډه کې د ټولو رښتونو اسلامي ګوندونو مشران د ستېج په سر یو بل ته د اتفاق لاسونو په ورکولو سره د افغانستان د مسلمان ولس د موډو ارمانونه پوره او راتلونکې لپاره په ګډه د اسلام، هېواد او ولس د خدمت لپاره یوه کړنلاره اعلان کړي.

گوشهٔ از زندگینامهٔ شهید ...

(ادامه از صفحه اول)

...به همچو یک دعوت بزرگ از قبل ساخته شده باشد که مجدد روحیه و حیویت اسلام در قرن ما گردد.

اگر جهان به آن گواهی صادقانه دهد که دیوار برلین به همت مجاهدین افغان فرو ریخته است و شیرازه امپراتوری ظلم، جور، قتل و کشتار و ضلال کمونیزم به همت مردم ما از هم گسیخته و جهان از بزرگترین شرارت کور و کر نجات یافته است. حبیب الرحمن در آن نقش کلیدی داشته است.

دقتی که او در ترسیم راه و روش مبارزه برای جوانان مسلمان بکار می برد، با باریکی خاصی در جلب و جذب جوانان به این نهضت از اهمیت خاصی برخوردار بود، کوچکترین افراط و تفریط در آن می توانست ایجاد و بقای همچو یک نهضت را تهدید کند و کمونیست های شیطان صفت این نهضت را به وابستگی حلقات ارتجاعی وقت متهم نموده و سد راه بسیج سراسری جوانان پاک طینت به این نهضت گردد.

شهید حبیب الرحمن سالهای تاسیس احزاب کمونیستی را در مطالعه دقیق آثار رهبران خونخوار و کور دل جهانی کمونیزم تاریخ و کارنامه های سیاه آنان سپری نمود. زمانی او در مباحثه با رهبران کمونیستی می نشست معلومات او بمراتب بیشتر از آن رهبران بود. مواردی را که از صفحات آثار رهبران کمونیزم ریفرنس می داد، بلا درنگ آنها پذیرفته می گفتند که شاید استاد مطالعه کرده باشد. او ماتریالسم دیالکتیک و تاریخی را با استناد مستقیم به آثار همان رهبران جهانخوار نقد می کرد. علاوه برآن وسوسه شیطانی ماتریالیزم در اذهان بی خبر جوانان بحدی بود که زدودن این نوع افکار بدون آگاهی کافی از علوم طبیعی چون فزیک، کیمیا، بیولوژی، و سایر علوم مانند روانشناسی، اقتصاد و ... ناممکن بود که علمای دین در آن زمان به مشکل از عهده همچو استدلال ها بدر شده می توانستند.

شهید انجنیر حبیب الرحمن با مطالعه عمیق و مسؤولانه جوابگوی خیلی از سولات بود. و بیجا نبود که مرحوم استاد عبدالرحیم نیازی رهبر بزرگ نهضت جوانان مسلمان همیشه انجیر حبیب الرحمن شهید را استاد خطاب می کرد، او با داشتن منطق رسا و تسلط در استدلال در برابر فریب خوردگان کمونیزم از رهبر تا راهرو طرفدار جنگ و پرخاش نبود، راضی نبود با جدل و زشتی آنها بر پافشاری و اصرار بر مواقف باطل وادار شوند.

انجنیرصاحب شهید چه در دوره ابتدائیه مکتب نادرشاهی شهر مزارشریف و چه در لیسه ایبک سمنگان از شاگردان ممتاز بود که لیاقت درسی و اخلاق عالی او همیشه زبان زد معلمین و اولیای امور بود. او از ذکاوت بلندی برخوردار بود که این زمینه را برایش فراهم گردانیده بود در مکتب متوسطه با مطالعه کتب دانشمندان بزرگ از محتوای آن استفاده اعظمی بنماید، چنانکه کتاب تجلی خدا در آفاق و انفس نوشته علامه سلجوقی را در همین دوره مطالعه کرد و در منطق استدلالی اش در برابر الحاد همواره از آن استفاده می کرد. با تبدیلی مدیرصاحب مرحوم به کابل انجنیرصاحب شهید در لیسه نادریه شامل گردید و در سال ۱۳۴۷ از آن لیسه به درجه ممتاز فارغ گردید. بنابر علاقمندی ایکه از آوان مکتب به تخلیق هنری و تخنیکی داشت شامل پوهنځی پولی تخنیک کابل گردید.

جرأت گستاخانه عمال شوروی در به نمایش گذاشتن فیلمی که بر موجودیت آفریدگاری برای عالم هستی درآن تمسخر شده بود احساسات همه جوانان حاضر در پولی تخنیک را جریحه دار ساخت و همین حرکت نابخردانه آنها سبب بسیج جوانان محصل در سراسر محیط علمی پوهنتون گردید که صاعقه ایجاد و تأسیس نهضت جوانان مسلمان را می توان از همین عکس العمل دریافت که حبیب الرحمن رهبری این عکس العمل را به عهده داشت.

در فضای اختناق آن وقت پولی تخنیک و پوهنتون کابل مبارزه بخاطر حفظ ارزش های اسلامی کار آسان نبود، این آغازگران در برابر وحشت کمونیست ها با زندگی خود بازی می کردند. در حالیکه ادای نماز و داشتن روزه ماه مبارک رمضان در آن فضا از جانب ایمان باختگان آن محیط و فضا خرافاتی و ارتجاعی خوانده می شد. چند جوان کمتر از شماره انگشتان تنها با ایمان و اراده آهنین می توانستند دست به این مبارزه زنند.

انجنیر حبیب الرحمن و یاران محدودش با مرحوم استاد عبدالرحیم نیازی و حلقه محدود جوانان که در لیلیه پوهنتون کابل آماده قربانی بخاطر اسلام عزیز گردیده بودند رابطه برقرار نمود.

با آغاز کار نهضت بزرگ اسلامی جوانان مسلمان استادان بزرگ چون شهید پوهاند غلام محمد نیازی، شهید استاد برهان الدین ربانی، مرحوم استاد توانا در رشد فکری و معنوی این نهضت نوپا نقش سازنده خود را ادا نمودند.

بزودی این نهضت فضای پوهنتون ها و معارف را اشغال نموده و دیگر جای پای برای افکار تباهکار ماتریالیسم و کمونیزم باقی نماند.

انجنیرصاحب شهید با آگاهی از اهداف شوم کمونیست ها در انتخابات ولسی جرگهٔ ۱۳۴۸ مردم عوام را خاصتاً در ولسوالی نجراب از دادن رأی به گماشتگان آنها برحذر داشت و از تهدیدهای آنها هراس نمی کرد، در حالیکه سفارت شوروی وقت از طریق نوکران و وابستگان خاص خودش دست به ترور آنعده از شخصیت هائی می زد که در برابر مواقف ایدیولوژیک و یا مصالح مادی شان قرارمیگرفت، که میتوان شهادت مرحوم منهاج الدین گهیځ را ازآن جمله شمرد.

انجنیر حبیب الرحمن با نوشتن مضامین در هفته نامه گهیځ که در آنوقت یگانه وسیله بود افکار و نظرات خود را بمنظور تنویر اذهان نسل جوان به نشر می سپرد.

شهید انجنیر حبیب الرحمن دعوتگر بزرگ، آگاه و با حکمت بود که از آثار رهبران جهانی نهضت اسلامی چون شهید حسن البنأ، شهید سید قطب، مرحوم استاد ابو الاعلی مودودی استفادهٔ اعظمی میبرد، بزودی این دعوت حق روشن گر راه همه جوانان گردید، انجنیرصاحب شهید با حلقه ای از همراهان دعوت اش به همه ولایات کشور چون ننگرهار، لغمان، پکتیا، کندهار، بلخ، کندز، تخار، بدخشان و هرات سفر نموده و با دایر نمودن جلسات مباحثوی در میان جوانان بی بنیاد بودن افکار ماتریالیستی را روشن مینمود و از دسایس استعمار و اهداف ناروایی شوروی وقت پرده بر میداشت، و وضع زندگانی فلاکت زده مردم عادی شوروی را که از زبان برادر بزرگش شهید جکتورن هوایی غلام مصطفی که در شوروی تحصیل کرده بود حکایه می کرد و بر رسوایی کمونیزم جهانی می افزود.

در آخرین سال اتحادیه محصلان پوهنتون کابل انجنیرصاحب شهید از صنف سوم پوهنځی پولی تخنیک کابل با شکست دادن کاندید پرچمی ها نماینده محصلان در همان کانون فساد شوروی وقت به اتحادیه محصلان معرفی گردید. و نهضت جوانان مسلمان اکثریت دو ثلث اتحادیه را بدست آورد، زمزمه ها چنان بود که باید انجنیرصاحب شهید ریاست این اتحادیه را عهده دار گردد که کودتای نامیمون ۲۶ سرطان ۱۳۵۲ و اختناق ناشی از آن سد راه همه چیز از جمله دایر شدن جلسات اتحادیه محصلان گردید.

به همت نهضت جوانان مسلمان و خاصتاً انجنیر حبیب الرحمن در سال ۱۳۵۲ آخرین اتحادیه محصلان از جمله یازده پوهنځی پوهنتون افتخار نمایندگی از ده صنف اول را نهضت جوانان مسلمان با خود داشت، زمانی کمونیست ها در معارف و پوهنتون های افغانستان ریشه های خود را خشکیده یافتند، راهی جز کودتا را برای دوام و بقای نامیمون خود نیافتند.

به همین دلیل بود که سردار محمد داؤد با کودتای نظامی بدست چند ضابط و خورد ضابط پرورش یافته در آغوش شر و فساد شوروی وقت بر اریکه قدرت نشست و در پی نابود ساختن و سرکوبی همه نیروها و استعدادهائی گردید که هستی مادی و فکری شوروی را در افغانستان تهدید می کرد.

می پذیریم که حبیب الرحمن در همه عرصه ها مصروف کار بود از جمله برای روشن ساختن اذهان جوانانی فریب خورده افغان که عمری را بجای فراگرفتن دقیق فنون نظامی در قلمرو شوروی شستشوی مغزی می شدند و هسته های نفرت در مغزهای بی خبر آنها در برابر فراگرفتن و آگاهی از اسلام رشد داده می شد و مهر سیاه ارتجاع بر پیشانی اسلام نجات بخشا فرصت و همت مطالعه را هم از آنها سلب می کرد، خیلی ها با احساس مسؤولیت و دلسوزی مصروف می شد که باینوسیله شاید این شهید والا گهر سبب هدایت صدها و هزاران تن شده باشد اما بر چسپ تلاش برای کودتای نظام بر یک محصل صنف سوم پوهنتون ناشی از همان عقده‌مندی یی بود که او را سد راه نفوذ شوروی در رسیدن به آبهای گرم جنوب می دانستند.

رژیم استبدادی محمد داؤود آلهٔ دست برای عمال شوروی وقت در جهت سرکوبی نهضت اسلامی و همه دشمنان کمونیزم، شخصیت های آزادیخواه وطن بود که نهضت بزرگ اسلامی ما بیشترین قربانی را نثار اسلام عزیز، آزادی و سربلندی این سرزمین کرد.

سرانجام بتاریخ ۲۵ عقرب ۱۳۵۲ بدست عمال کور دل استخبارات رژیم که مرکب از پرچمی ها و سایر نوکران شوروی وقت بود گرفتار شد. او که نجات بخشای عالم انسانیت از اژدهای کمونیزم جهانخوار بود نمی خواست از دعوت بزرگش برای ازاله افترآآت سیاه کمونیزم و الحاد جهانی از چهره معصوم اسلام در همه عرصه ها چه جوانان و چه منسوبین فریب خورده اردو انکار نماید وحشت بر قلب های جبون عمال نظام را بیشتر ساخت، کمونیزم شکست خورده از منطق رسای او دیگر وجود و حیات او را تهدید کننده منافع باداران شوروی خود دانسته و افترای کودتای نظامی را بر او ببندند، بالآخره انجنیر حبیب الرحمن شهید با تلاوت آیهٔ متبرکه (ان صلاتي و نسكي و محياي و مماتي لله رب العالمين) بروایت مشهور در ۲۷ اسد ۱۳۵۳ شهادت را استقبال کرد و این راه پرافتخار را فراراه همه مبارزین و مجاهدان راه اسلام در این سرزمین باز نمود، عمال کمونیزم وقت او را به شهادت رسانیدند غافل از آنکه حبیب الرحمن دیگر یک امت بود که اعدام نمی توانست او را نابود سازد، از قطرات خون حبیب الرحمن نهضتی قوت گرفت که روزی با پیروی ایمان حبیب الرحمن با دستان خالی بزرگترین امپراتوری تا دندان مسلح را زمین گیر ساخته و از نقشه جهان نابود گرداند.

ما در حالیکه بمناسبت بزرگداشت از چهلمین سالگرد شهادتش این مقام والا را به روح پاکش تهنیت عرض می کنیم، از همه رهروان نهضت بزرگ اسلامی در هر صف، حزب و گروهی باشند تجدید عهد با آرمانهای آن شهید بزرگوار را می خواهیم که تا پای جان در راه پیاده نمودن نظام عادل و شامل اسلام براهش ادامه دهند.

از انجنیر حبیب الرحمن شهید آثاری به چاپ رسیده:

۱- رسالهٔ جهان بینی اسلامی
۲- رسالهٔ حقایق و قضاوت ها
۳- رسالهٔ افشای دسایس استعمار درمنطقه
۴- رسالهٔ بمناسبت روز مولود با سعادت پیامبر بزرگ اسلام (صلی الله علیه وسلم).
۵- پیام به تمام نهضت های اسلامی جهان

مزید برین از انجنیرصاحب شهید آثاری به چاپ نارسیده مانده است که محصول وقفه های کارش در زندان است.

حبیب الرحمن و نهضت اسلامی

مردیکه در برابر کفار خم نشد	در راه عقیده و ایمان به اغیار کم نشد
در راه عشق و معرفت ذات کبریا	یک لحظه هم زمجلس ابرار کم نشد
نام اش حبیب منزلتش قرب ذات حق	حقا که در این معرکه چون یار کم نشد
رحمان به مرحمت ذات اقدسش	در حفظ دین جوان ز کردار کم نشد
برحق شهید نهضت ما رفت از جهان	آنگاه که چشم او زدیده دیدار کم نشد
دیدم بخواب که آن سرور دلیر و آنمرد با وفا	در معرکه و درس زهیچ یار کم نشد
فریاد برآورد نیازی که دوستان	رفتند دوستان هیچ یار کم نشد
آنگاه که مولوی و عمر محفوظ را	بستند با مسلسل و زنهار کم نشد
عهدی که بسته بود حکمت و نصرت درین مسیر	هیچگاه و هیچ دمی عظمت پیکار کم نشد
در مدرسه و مکتب و میدان تفکر	رزمیدن و بالیدن و اینکار کم نشد
ربانی و عطیش و هادی پدر	مردانه برزمیدند و اینبار کم نشد
در محبس و شکنجه و آزرگاه دل	هیچگاه زایمان و قدرت و ایثار کم نشد
در جبهه مبارزه فکر و هم قلم	شهکاری و شهادت و کشتار کم نشد
در آسمان عشق جوانان پاک باز	رفتند زاین ستاره گان یک اقمار کم نشد
((شاه ابدال و پسران امام مولا داد))	رفتند از این معرکه کشتار کم نشد
قادر به توانایی و عینک به جوانی	نسیم به بهار و نعیم و مسکینیار کم نشد
صبور و آصف و امان دهم ولی	عبدالرب و وهاب و سفر و عظیم سرشار کم نشد
از کارنامه شهیدان میدان کارزار	هیچ ذرهٔ از این قامت و رخسار کم نشد
خون وهاب تورن سلیم به اطراف پاسگاه	چون لاله رفیق به کشت زار کم نشد
از سولوی و شفیق و اسد نام به تاریخ	زین نهضت عظیم سنگر بیدار کم نشد
کارنامه مبارزهٔ نهضت اسلامی وطن	در هجرت و وطن و کلبهٔ انصار کم نشد
در کارزار نور و در سنگر جهاد	یُمن خدا و نصرت بادار کم نشد

ای «آوری» به رفتگان نهضت این مرزو بوم
دست دعا بر آر که دسایس اغیار کم نشد

(تورن غلام سخی «آوری»)

بمناسبت چهلمین سالروز شهادت قافله سالار مجاهدان پاکباز و راستین کشور و نخستین شهید مبارزه برحق نهضت اسلامی افغانستان شهید انجینر حبیب الرحمن.

امروز خامه چون سخن آغاز می کند	یادی ازان قیادت ممتاز می کند
چون نام می برد زحبیب شهید خویش	مستانه می خرامد و صد ناز می کند
می بالد این قلم که نمی کرد مدح کس	امروز وصف همت شهباز می کند
رازی که داشت دردل خود سالها نهان	امروز عرض محفل همراز می کند

یادی کند ز رهبر بس مهربان ما
آن اسوه خجسته پیر و جوان ما

مردی چو آفتاب درخشید و زود رفت	مستانه همچوسیل خروشید وزود رفت
چشم امید نهضتیان بود سوی او	او زین قبیله چشم بپوشید وزود رفت
گفتند آفتاب ز کشور افول کرد	یا قلب زنده بود که جوشید وزود رفت
لطف خدای یار وی و نوش جان او	جام شهادتی که بنوشید و زود رفت

ای وای ما و ماتم آن سروران ما
تا بر کجا رسد سفر کاروان ما

بر توسلام وفکرتووخُلق وخوی تو	صد آفرین به حشمت و بر آبروی تو
ای آنکه زنده نام تو درقلبهای ماست	از ما سلام باد به نام نکوی تو
افغانستان بنام تو نازد که زیبدش	نازد زمین به مقبره مشکبوی تو
هرگه که یاد همت مردان ره کنند	بی اختیار هر نگه افتد بسوی تو

ای آنکه بود فکر تو جان و جهان ما
ای کم نظیر رهبر عصر و زمان ما

ای رهبر حکیم به تدبیر تو سلام	ای شه جوان به نعره تکبیر تو سلام
دشمن به خواب دید که اقبال مال اوست	گفتی که لابقاست به تعبیر تو سلام
از چرخش سیاست عالم زدی سخن	تصویر بس عجیب به تصویر تو سلام
ای قائد عظیم سرافراز عصر ما	بر همت و صلابت و تفکیر تو سلام

ای رهبر مبارزهء جاودان ما
جایت همیش در دل پر آرمان ما

(حمید راسخ)

نامۀ انجنیر حبیب الرحمن شهید به رئیس جمهور وقت داؤود خان

این یک حقیقت روشن است تا زمانی که شرایط فعالیت های مسالمت آمیز از قبیل تبلیغات، نشرات و غیره برای پیشرفت و ترقی اسلام و مقابله منطقی و معقول با اندیشه های زهر آگین آمیخته با کفر و شرک و همه فرآورده های فرهنگی ضد اخلاقی میسر است. مطابق به اساسات دین مقدس اسلام هیچ گروه اسلامی متوسل به اعمال قوه و تشدد نمیگردد، تاریخ گواه زنده این حقیقت است.

اما زمانی که در یک سرزمین اسلامی طرز تفکر های دهریانه و زندیقانه به وسیله گروه ها و دسته های مشخص و معلوم الحال با استفاده از امکانات سیاسی، اقتصادی و فرهنگی گسترش یافته پولیس و عده از عمال اجرائیوی حکومت تحت تاثیر و نفوس آنها قرار داشته باشد و از جانبی هم فرآورده های پر از فحش و فساد فرهنگ های ضد اسلامی از هر سو به جامعه مسلمان ها حمله ور شود و توأم با آن همه زمینه های مسالمت آمیز مقابله منطقی و مشروع با این ناروایی ها برای جمیعت اسلامی ترور گردیده لحظه به لحظه تصور خطر انتقال قدرت سیاسی از طرف کمونست ها محسوس تر گردد و مسلمان های بیدار و فدا کار فقط بخاطر خدمت با جریان های سیاسی نامسلمان (خلق و پرچم) بازداشت گردیده و به نحو طاقت فرسائی عذاب و شکنجه می شوند.

در چنین شرایطی آیا حق نمی دهید که مسلمان های مظلوم برای نجات خود سعی نهایی را به خرج دهند؟!

این بیان شرایطی است که مردم مسلمان افغانستان آنرا به رای العین مشاهده نموده که در نتیجه آن امروز عده کثیری مسلمان هایی که به دین و وطن خویش عشق داشته و مشخصات اصیل و ملی خویش را به هر اندیشه استعماری ترجیح میدهد در سلول ها و محوطه های سربه مهر زندان به اثر دسیسه کمونست ها در شرایط غیر انسانی بسر می برند.

اگر این وضع غیر قابل تحمل پایان داده نشود دیگر هیچ اعتراضی بر فرزندان صدیق و مسلمان این خاک وارد نخواهد بود.

ما به صراحت می گوییم که منظور ما جاه و مقام و ریاست نیست، ما اسلام می خواهیم و خواهیم خواست و تا زنده ایم در راه اعتلای نام خدا و نابودی کلمه کفر و شرک مبارزه خواهیم کرد. در صورتیکه امکانات مسالمت آمیز تحقق این آرزو فراهم باشد و مجبور ساخته نشویم توسل به هر نوع تشدد و قهر.

باید بگوییم که ما هیچ مسلمان را تکفیر نکرده ایم و نخواهیم کرد. اما تا زمانی که دسته های پروپاگند ساز (خلق و پرچم) امکانات فعالیت های ضد اسلامی و دروغ بافی ها و دسیسه سازی ها را در دست داشته باشند حقایق بعداً وارونه خواهد ماند و ماهی گیران زرنگ و ماهر با آلوده ساختن آب به تجارت سیاسی ادامه خواهند داد.

کمونست ها که نزد مردم مسلمان افغانستان افشا شده و منفور اند با به وجود آمدن رژیم جدید در هر جا به رسم تجارت سیاسی رژیم را مال مشترک (خلق و پرچم) وانمود کرده تا جاییکه ممکن بود با تطمیع و تهدید مردم خواستند مردمان پله بین و ابن الوقت را بخود جذب نمایند، چون این دسته های مکار که قبل از این رژیم در هرجا مورد تقبیح و تهدید مردم واقع شده در پوهنتون و معارف نیز شکست خورده و مفتضح بودند با به وجود آمدن رژیم جدید و با استفاده از شرایط جدید بخاطر حل عقده های شان و برآورده ساختن اهداف شوم خود علیه مقدسات اسلامی علناً فعالیت نموده از هیچ نوع شیطنت و دسیسه علیه مسلمان هایی که در برابر منطق و راه و روش انها شکست خورده بودند دریغ نکردند. به این ترتیب خواستند از یک سو دشمنان خود را به وسیله پلیس سرکوب نمایند و از سوی دیگر مردم را از رژیم متنفر ساخته ضرورت دیگر گونی مجدد سیاسی را بخاطر اشغال کامل قدرت سیاسی ایجاد نمایند، چنانچه ولسوال ها، علاقداران و غیره عمال دولتی کمونست که به حمایه وزیر داخله و سایر کمونست های متنفذ صلاحیت ها را بدست گرفتند و به دستور حزب و جریان خود برمقدسات و نوامیس ملت مسلمان افغانستان علناً تعرض نموده با توهین و تهدید مسلمان های آگاه و براه انداختن تبلیغات شوم که رژیم و سیستم ما کمونستی و از کمونست هاست مردم را علیه رژیم تحریک نموده و خواستند مقامات ذیصلاح مسلمان را در ذهنیت ها کوبیده و اعتماد مردم مسلمان را از آنها سلب نمایند تا از این فاصله هرچه بیشتر بهره کشی کنند.

به همین منظور یعنی به مقصد بدنام ساختن رژیم صدها فاجعه را مرتکب گردیده از ارتکاب قتل و جرح و رشوه ستانی ها و دسیسه سازی ها دریغ نکردند و به این ترتیب ذهن مردم مسلمان را در کشور نسبت با آینده خود و جامعه شان مملو از تشویش و اضطراب نمودند.

با وجود این همه تخریب کاری های ماهرانه کمونست ها از چال خدعه و نیرنگ در برابر دولت استفاده نموده با تملق و ادعای همکاری و لاف وفاداری حمایت آنرا جلب مینمایند تا بدین وسیله مقاصد شوم خود را تامین نموده نفوذ حزبی خویش را گسترش دهند. این ها که مکتب شان دروغ و پروپاگند را بهترین وسیله تکنیکی میدانند ظاهراً به دفاع از رژیم تظاهر می نمایند، اما در خفا به شیوه های ماهرانه مردم را علیه رژیم تحریک نموده به اعضای حزبی خود میگویند ((تایید ما از رژیم تکتیکی بوده فقط بخاطر بهره کشی سیاسی و دفع شر چنین موقف را اتخاذ نموده ایم ورنه دشمنی ما با آنها واضح و روشن است، زیرا مارکسیزم می گوید که اشرافیون و طبقه حاکمه به حکم ماهیت طبقاتی و اجبار مناسبات تولیدی هرگز واجد فکر و اندیشه دهقانی و کارگری شده نمی توانند و بلکه تضاد زحمت کشان و طبقه مظلوم با آنها عمیق و آشتی ناپذیر است که جز از راه انقلاب خونین حل شده نمی تواند.

بناء، مارکست ها هرگز فریب طبقه بالایی را نخورده و به آنها اعتماد نمی کنند.))

همین قسم مارکست ها به اساس منطق تضاد استدال می نمایند که ((هرچیز در بطن خود ضد خود را می پروراند پس اگر ما امروز ظاهراً در صف دولت قرار داریم فی الواقع همان ضدی هستیم که در بطن دولت بخاطر از بین بردن آن به وجود آمده ایم. از این رو تایید ظاهری ما از دولت دوستی با دولت نبوده بلکه دشمنی با آن است)).

همچنان جریان های کمونستی صفوف خویش را تشجیع می نمایند که دولت قدرت مقابله را با ما ندارد و بهترین سند برای درست نشان دادن این مطلب نزد آنها این است که می گویند دولت در موضوع پخش اعلامیه ها و شب نامه ها با وجود که مسؤولیت متوجه کدرهای رهبری بود نتوانست آنها را بازداشت نماید؟

از جانب دیگر ماتریالست ها که سوسیالزم مارکستی را هدف قرار داده اند از هر نوع اقدام اصلاحی که تشنج و برخورد را بین گروه ها و دسته های مختلف اجتماعی تقلیل دهد متنفر اند، زیرا آنها عقیده دارند که باید تشنج، اختناق، فقر و بیچارگی به نقطه اعظمی و انفجاری خود برسند تا مردم مجبور به حرکت و انقلاب شوند و آنگاه در برابر مرگ فقر و محرومیت تب سوسیالیزم را بپذیرند. از این رو، کمونست ها از اقدامات اصلاحی شما راضی نیستند و آنرا یک سلسله اقدامات ماهرانه میدانند که به خاطر به تعویق انداختن انقلاب خونین و فرار از کمونیزم براه افتیده است.

بروی همین پرنسیب دول کمونستی هرگز به کشور های غیر کمونستی که به آنها علایق نزدیک دارند صمیمانه همکاری نکرده اند و نخواسته اند که کشور های غیر کمونستی و به ترقیات و پیشرفت های مطلوب نایل آیند و بلکه از راه های مختلف کوشیده اند که پیشرفت آنها را سد نمایند، زیرا کمونست ها میدانند که هر نوع کمک به پیشرفت و ترقی مطلوب یک کشور غیر کمونستی خیانت به کمونیزم است.

به خاطر شرایط بوجود آمدن کونیزم وقتی فراهم میگردد که فقر و محرومیت و انزجار در جامعه به حد نهایی برسد.

این حقیقت است که در بسا ممالک جهان به اثبات رسیده و تغیرات اخیر در مصر تغییر روشنی از آن است.

همین قسم عقب ماندگی های کشور ما به مقایسه آنهایی که همزمان با ما واجد استقلال گردیده و رشد کرده اند قسماً در روشنی حقیقت فوق تسخیر شده می توانند.

سیاست نامطوب حکومات در گذشته ها افغانستان عزیز را در تنگنای این معضله قرار دادند که باید کمونیزم را بپذیرد و یا همچنان عقب ماندگی مادی خویش را برای سالیان طولانی متقبل گردد، ورنه چی دلیل وجود دارد که امسال ما در طی نیم قرن از لحاظ مادی به پیشرفت و ترقیات چشم گیری نایل آید و ما همچنان به حالت ناگوار ادامه دهیم.

خواهشمندیم که زعامت شما با درک اهمیت موضوع عطف توجه نموده شرایط پیشرفت و ترقی افغانستان عزیز را با فعال ساختن نیرو های اسلامی ملت مسلمان افغانستان مهیا ساخته سدهای استعماری را درهم شکنند.

سوسیال امپریالیسم وابسته های مزدور و مداح آن با ایجاد علایق و موانع در داخل و خارج همیشه کوشیده است که افغانستان عزیز را در شرایط حد اقل رشد نگهدارد تا روزی از انزجار مردم استفاده نموده کمونیزم را به آنها تحمیل نماید، همچنان نقشه های استعماری استعمار گران غربی نیز خطرات بس عظیم را در این سرزمین متراکم ساخته که اگر با آنها مقابله نشود هویت ملی و خصوصیات بارز تاریخی ما که از فیض اسلام کمایی گردیده و مایه و قوام استقلال ملت مسلمان افغانستان بشمار می رود خدای نخواسته از ما گرفته خواهد شد و آنگاه جز دنباله روی و گوش به فرمانی و تسلیم طلبی کاری از ما ساخته نخواهد بود.

استعمارگران غرب با شیوع کلتور پر از فساد و توسعه فحش و بی بندوباری ها و دامن زدن غرایز و انگیزه های جنسی می خواهند نسل جوان مملکت ما را چنان بی غیرت و ضعیف الاراده و از خود رفته سازند که یارای مقاومت را در برابر اراده آنها از دست داده در منجلاب بی بند و باری ها و مصروفیت های شهوانی غرق گردیده در کام اهداف شوم ایشان فرو روند.

راستی هم انسان که اراده و مقاومتش در برابر شهوات نفسانی ناچیز شود به مسکرات و لجام گسیخته های اخلاقی معتاد می گردد آیا خواهند توانست از دین و وطن و مصالح مردم خود در برابر حملات اجانب دفاع نماید؛ هرگز نه!

بدون شک چنین مردمی از فرط تنبلی و بی غیرتی آماده قبول مشقات و مجاهدت ها در راه حفظ نوامیس ملت مسلمان نبوده جز با پابوسی استعمار کاری را از پیش برده نمیتوانند.

این حقیقت است که تاریخ بر آن گواهی میدهد.

نقشه های استعماری در هسپانیه و غیره سرزمین های اسلامی که با ترویج فحش و سرازیر کردن نوشابه های الکولی و فرهنگ های ملوث استعماری مردم مسلمان را اماده قبول اسارت دولت نموده و ایمان و اسلام آنها مرا درهم کوبید.

تجربه است که با عبرت از آن نباید بار دیگر هدف دام استعمار به شیوه نوین آن گردید.

اهمیت موضوع در این است که این بار همان زهریات استعماری تحت عنوان نهضت، ترقی و نوآوری های ایجابی زمان قلمداد گردیده طور ماهرانه به حیات فردی و اجتماعی مردم ما تحمیل می گردد. شما که به سعادت مردم مسلمان افغانستان در پرتو ارزش های انسانی دین مقدس اسلام اظهار نموده ایم آروز مندیم که در برابر فهش و بی بندباری های منافع روح غیرت و شهامت اسلامی و افغانی است جهاد پیروزمندی را در پیش گرفته نگذارید که نسل جوان کشور هدف نقشه های شوم استعمار گران غرب و شرق گردیده سرانجام با از دست دادن هویت اسلامی و ایمانی خویش محکوم اراده و مروج کلتور استعماری آنها گردند.

نزد مردم مسلمان افغانستان محک درستی و برگزیده گی زعامت شما این است که تا کدام اندازه سیاست و تدابیر شما در جهت اضمحلال نابسامانی های معنوی و مادی جامعه در راه اعمار آن به اساس فرموده های خداوندی و با استفاده از امکانات طبیعی و بشری این سرزمین مؤثر خواهد بود. این امتحان مسؤلیت شما را در پیشگاه خداوند متعال بس عظیم ساخته است، مسؤلیت که به اساس آن در محکمه عدل خداوندی از آنچه در این سرزمین می گذرد پرسیده خواهد شد و قران عظیم علیه شما نسبت به اوضاع و شرایط غیر اسلامی جامعه اقامه دعوا خواهد کرد.

باید تذکر بدهیم که محک تجربه نادرستی همه سیستم های مادی را به اثبات رسانیده عدم انطباق آنها را با فطرت بشر اعلام داشت دیکتاتور های جابرانه و آزادی های لاقیدانه که سیستم های مادی بر آن اتکا دارند کانون زندگی انسانی را به نفرت و انزجار و وحشت و بربریت مبدل ساخته صمیمیت، محبت، راستی، عفت، اعتماد، امانت و عاطفه را که جز پرتو نور عقیده به خداوند و روز آخرت تامین شده می تواند از روابط ذات البینی انسان های به اصطلاح متمدن تجرید نموده دنیایی را که ابعاد مادی آن افزایش یافته و حدود معنوی آن مضمحل شده است در شکنجه فقر معنوی طور معذب ساخت که هرگز فقر مادی چنین عذاب را بر سر فرزندان آدم روا نداشته است.

این ضرورت های حاد و نابسامانی های بزرگی بوسیله غنایی مادی و رفع شده نمی تواند یکبار دیگر حقیقت اسلام را در انتظار مردم ستم کشیده و جفا دیده جهان متجلی ساخته و با ایجاب همین ضرورت امروز در سراسر جهان اسلام گسترش یافته کمونیزم و سایر اندیشه های مادی با همه تجهیزات و امکانات که در دست دارند در برابر آن به عق نشینی وادار می شوند.

چنانچه شکست کمونیزم در جهان اسلام یکی از مصادیق حقیقت فوق است. ما در برخورد های مستدل ایدیالوژیک با کمونست ها و با مطالعه و مقایسه اسلام با سیستم های مختلف دریافتیم که اسلام عالی ترین برنامه زندگی است که شامل همه جهات حیاتی اعم از سیاسی، اقتصادی، اخلاقی، اجتماعی و فرهنگی بوده و برای تامین سعادت واقعی و انسانی جز آن راهی نیست.

اسلام مقدس حیثیت مداری را دارد که زندگی فردی و اجتماعی انسان ها همیشه می تواند در مسیر آن مترقیانه و متجددانه حرکت نماید. به اساس این حقانیت و تحکم منطقی و علمی که اسلام مقدس از آن برخوردار است روش ما در برابر مبلغین اندیشه های الحادی و مروجین فحش و بی بندوباری های معقول و منطقی بوده و همیشه با آنها چلنج داده ایم که بفرمایید از راه و روش غیر اسلامی خود به موازین علمی و منطقی دفاع نمایید!

ما حاضریم در موارد که خواسته باشید حقانیت و برتری اسلام مقدس را علماً به اثبات برسانیم.

اما این ها که اندیشه ها و حرکات شان به محور اغراض و آمال شهوانی و هوا و هوس میچرخد و استعداد قبول حق در فطرت شان محکوم گردیده است و هم در نبرد گاه مبارزات ایدیالوژیک شکست خورده اند و از میدان برآمده اند یک سلسله تلاش های مذبوحانه را براه انداخته با دسیسه سازی ها و پروپاگند ها و شیطنت ها دستگاه پلیس دولت را به دشمنی علیه جوانان مسلمان وا داشته به نام اینکه رژیم از ماست به تجارت سیاسی پرداخته اند.

پس تقصیر جوانان مسلمان چیست؟

آیا بگذاریم که جریان های مزدور استعماری فرزندان این سرزمین مسلمان را کافر و بی بند وبار و بی دین و مرتد سازند؟ و مروجین کلتور فاسد غرب مردم مسلمان ما را در دام نقشه های استعمار خویش نامسلمان و بی بندوبار گردانند و داعیان اسلام در زیر شکنجه و فشار محکوم و معذب باشند؟

و یا اینکه بسان اسلاف مومن و فدا کار خویش بخاطر خنثی ساختن دسایس ضد اسلامی استعمار و اعتلای نام خداوند از همه چیز خود گذشته از حریم دین خدا در برابر هرگونه تعرض دفاع نماییم؟

مسلم است که به حکم خدا، ایمان و عقیده از ترس عذاب هولناک جهنم نمی توانیم در برابر کفر و ارتداد و فحش و استبداد تسلیم گردیده بگذاریم که جریان های استعماری و غیر اسلامی دارایی مادی و معنوی کشور ما را در بازار استعمار بفروش رسانند.

اگر به این واقعیت ها توجه نشده جلو فعالیت های غیر اسلامی و دسیسه سازی های کمونست ها گرفته نشد هیچ اعتمادی نسبت به آینده اسلامی کشور موجود شده نمی تواند تا به اساس آن فرزندان صدیق و مسلمان این سرزمین در شرایط کنونی احساس اطمینان و امنیت نمایند.

باید متذکر شویم که اسلام مقدس به اصلاحات بنیادی که به مصالح جامعه مسلمین مطابق باشد امر می کند، به اساس این حکم هر اقدام اصلاحی که موافق به شرایط اسلامی باشد مورد تایید و پشتبانی ماست.

در آخر خاطر نشان می سازیم که سایق کار های ما جز ایمان به خدا و روز آخرت و ترس از عذاب الیم او تعالی چیز دیگری نیست و مانند هر مسلمانی در پرتو این حقیقت زندگی می کنیم که جز اسلام هیچ راه و روش سعادت و مصالح واقعی بشری را تامین کرده نمی تواند و روزی فرا رسیدنی است که در پیشگاه خداوند در برابر ذره ذره اعمال دنیای خود محاکمه شویم.

با احترام

انجنیر حبیب الرحمن، داکتر محمد عمر و خواجه محفوظ

شهادت
اونیزه
د حزب اسلامي افغانستان سراسري ارګان

خپرونکی اداره د حزب اسلامي افغانستان فرهنګي څانګه
د امتیاز خاوند حزب اسلامي افغانستان
مسؤول مدیر عبدالله کامه وال
مرستیال مدیر عبدالخلیل خلیل

د اړیکو شمېرې
دفتر ۰۲۰۲۵۲۱۲۳۲
مسؤول مدیر ۰۷۷۷۲۰۲۲۰۱
۰۷۰۰۲۰۲۲۰۱

• د شهادت اونیزه د هر لیکوال او د نظر خاوند د لیکنو هرکلی کوي
• د شهادت اونیزه حق لري چې د لیکوال لیکنه د ضرورت په وخت داسې اصلاح کړي چې د لیکنې اصل روح ته تاوان ونه رسي
• رالېږل شوي مطالب نه مستردیږي بوازي سرلیکنه د شهادت د اونیزې رسمي نظر دی

دیزاین خواجه وحیدالله | آدرس دحزب اسلامي افغانستان مرکزي دفتر، د شاداب ظفر بلاکونو شاته، خوشال خان مېنه کابل | Email Add: shahadatnews.kabul@gmail.com

کتر محمد معروف «فروغګر»

خدا رحمت کند آن عاشقان پاک طینت را

دهه چهل و پنجاه از داغترین مرحلهٔ تاریخ کشور ما بود که به سرعت سرسام آور به سوی سقوط در دامان امپراتوری سرخ در حرکت بود. سیاستهای در بستهٔ خاندان سلطنتی، ملت ما را طوری که در داخل کشور از تمام نعم مادی و معنوی محروم نگهداشته بود، آن همه منافذی را نیز مسدود نموده بود که افراد این ملت به کشورهای دیگر جهان راه و رسمی داشته باشند، با مردم آن کشورها حشر و نشر شوند، اوضاع سیاسی کشورهای جهان را از نزدیک مشاهده و مطالعه کنند و در نتیجهٔ تبادلهٔ فرهنگ ها، در مجموع برای ملت ما افقی نمایان شود که عرصه تحت شعاع آن زمینه ساز زندگی مرفه انسانی به فرد فرد این ملت باشد..

ملت بی خبر از اوضاع جهان و سایهٔ مهیب قدرت نمایی امپراتوری سرخ در اوج خود، زیرا ملت ما کشوری را نمی شناخت که در مقایسه با امپراتوری سرخ از شعاع تاثیر تخریبی و رعب امپراتوری سرخ خارج شود. همچنان مشکل موجود اعتقادی و معرفی ارزشهای دین مبین اسلام راه را برای ورود ایدیولوژی های کافرانه شرق و غرب به نهادهای تعلیمی و تحصیلی و اداره های حکومتی سبب آن شد که به حیث حربه یی در برابر استبداد حاکم بدکار گرفته شود.

شاهان خانواده سلطنتی به ویژه ظاهرشاه اساساً میل نداشت بل عمداً نمی خواست که ابنای وطن به باورهای دینی چنان تغذیه شوند که در اجتماع سیاست و اقتصاد بتوانند با ایدیولوژی های وارداتی مبارزه کنند و یا جلو ورود آن را به کانونهای علمی، آموزشی، سیاسی و اقتصادی بگیرند.

با هر چه دیرینه شدن دورهٔ شاهی ظاهرشاه کشور به سوی قهقرا می رفت، فقط روسها بودند که نقش کلیدی در ساختارهای حکومتی، سکتورهای اقتصادی و بازسازی کشور داشتند، سفارت روسیه در شاهراه دارالامان قبله امال ظاهرشاه، کابینهٔ او و حزب کمونست خلق بود که با آمدن دههٔ دموکراسی وضعیت سیاسی افغانستان به سوی بحران رفت، هر چند دموکراسی در کشور رسماً تسجیل نشد؛ اما دستگاه حکومتی ظاهرشاه به کمونستهای خلق، پرچم خلق، شعله جاوید، سوسیال دیموکراتهای غربگرا و ناسیونالستهای متعصب آنقدر دست باز داد که به جرأت بی پیشینه از اجراآت حکومت انتقاد می کردند و خواهان جدی تغییر سیستم و نظام بودند؛ اما حکومت با انعطاف کامل در برابر باداری امپراتوری سرخ جزئیترین واکنشی در رابطه به این خیزشهای بیگانه پرور از خود نشان نمی داد و نه هم خبری از اصلاحات بود، دین مقدس اسلام که دین رسمی مردم افغانستان در قانون اساسی خوانده شده بود، خود وثیقهٔ قانون اساسی، شاه را غیر مسؤول و بالاتر از قانون اساسی شناخته بود و همچنان در تطبیق و نفاذ دین مبین اسلام حتی جرقه ای از امید در افق حکمرانی ظاهرشاه پیدا نبود، دانشمندان دینی ماورای نظام بودند و برای آنها حق داده نمی شد که در پست های کلیدی دولت موقعیت داشته باشند، زکات از قانون نامه نظام حذف شده بود، امامان مساجد کشور در وضع رقتبار تحقیر به سر می بردند، بجز چند باب مدرسه یی که فارغان آن به اصطلاح نیمچه مولوی خوانده می شدند، جایگاهی در حکومت نداشتند که تاثیرگذاری آنها بر جامعه را ضمانت کند، نصاب معارف طوری طرح شده بود که یک شاگرد صنف دوازدهم پس از فراغت نیز قادر به قرائت محض قرآن کریم نبود و از احکام اسلام، اساساً چیزی را نمی دانست.

این وضع مرگبار اختناق روند تطبیق اسلام در کشور، حلقه یی از دانشمندان کشور در پوهنتون کابل و ولایات کشور را واداشت که برای مهار اصلاح اوضاع یک سلسله تحرکات را آغاز کنند. درین میان پوهنځی های شرعیات، انجنیری و پولی تخنیک پوهنتون کابل و پوهنځی طب پوهنتون ننگرهار به شمول دارالمعلمین های اساسی و عالی کابل و ننگرهار نقش محوری داشتند.

استاد عبدالرحیم نیازی اولین سلسله جنبان نهضت اسلامی در کشور شناخته می شود، هر چند قبل از وی، شخصیت هایی هم به شکل انفرادی علیه کمونستها و نظام فاسد ظاهرشاهی مبارزه می کردند.

نهضت اسلامی در پوهنتون کابل در طلیعهٔ اولین فجرش آن قدر نیرو گرفت که در انتخابات اتحادیه محصلین نامزدان نهضت اسلامی برنده اعلان شدند و در مبارزات خیاباتی، چپی ها نتوانتند در برابر نهضت صف آرایی کنند و در مباحث ایدیولوژیک استاد عبدالرحیم نیازی، انجنیر حبیب الرحمن شهید، داکتر محمد عمر شهید و دیگر بزرگان نهضت به کمونستها چلنج دادند که به مناظره حاضر شوند، اما آنها توان مقابله ایدیولوژیک با سران نهضت اسلامی را نداشتند. کمونستها توانایی مبارزه ایدیولوژیک با نهضت اسلامی را از دست دادند و روزی فرا رسید که در محوطه پولی تخنیک بر جمع محصلان و اعضای نهضت اسلامی هجوم مسلحانه بردند. در همین گرما گرمی ها ظاهرشاه، طی سفری به ایتالیا رفت و پسر کاکای وی سردار محمد داؤود که نظر خوبی به روسها داشت در مشوره با صاحب منصبان پرچمی و خلقی دست به کودتای نظامی علیه نظام سلطنتی زد و در ۲۶ سرطان ۱۳۵۲ هـ ش نظام سلطنتی را سرنگون کرد و به تعقیب این کودتا تمام سران حزب پرچم خلق و شماری از اعضای حزب دیموکراتیک خلق در کابینهٔ محمد داؤود سبز شدند، حتی ولسوالان نظام جمهوری سردار محمد داؤود از اعضای حزب پرچم گماشته شدند و آنگاه حملهٔ داؤود بر نهضت اسلامی آغاز شد و اولین شکار وی که مستقیماً از سوی روسها دیکتی می شد انجنیر حبیب الرحمن شهید بود. گزارشهایی که در آن زمان از مسکو به نهضت اسلامی رسید حاکی از آن بود که انجنیر حبیب الرحمن به دست جلادان استخبارات داؤود جلاد در حومه پغمان تیر باران شد.

انجنیر حبیب الرحمن اولین شهید نهضت اسلامی بود که اساس شهادت در افغانستان از طیران مطهر وی به عرش معلی آغاز شد. با وصفی که نهضت اسلامی به ثمر ننشست و موقعی نیافت که در مرکز و ولایات کشور سازماندهی منظم و منسجم و پلان شده داشته باشد و حملات پی هم داؤود و سپس نور محمد تره کی، حفیظ الله امین، ببرک کارمل و نجیب جلاد به هزاران اعضای این نهضت را به اشارهٔ مستقیم روسها به شهادت رساندند، اما سران مهاجران به رهبری رهبران مجاهد توانستند ملت مجاهد افغان را در جبهات جهاد علیه خلقی ها، پرچمی ها و باداران آنها و قشون متجاوز روس، بسیج کنند و سرانجام حماسه یی بیافرینند که امپراتوری روسها را ازهم بپاشند و با شکست دادن به قشون وحشی و متجاوز روس آخرین میخ را بر تابوت کمونیزم در کشور افتخار آفرین ما افغانستان بکوبند.

خواست ما از نسل جوان کشور این است که:

همه مجاهدین اعضای بریده و از هم پاشیدهٔ نهضت شهیدپرور اسلامی کشور پرافتخار ما هستند ما تا این جا رسیدیم که عقب ما به میلیون ها شهید، معلول، معیوب، یتیم و بیوه نوحه کنان انتظار فرصت تطبیق ارمان شهدای خود را دارند. ما در هماهنگی و وحدت نهضت اسلامی با توجه به علل و انگیزه های گوناگون شکست خوردیم، تسلط جنگجویان ضد مجاهدین در کشور و سپس مانور دسته جمعی ۴۶ کشور و حلقات استخباراتی آنها و دستبرد ناجوانمردانه همسایگان و جاسوسان و گماشته گان آنها، نتیجه عدم هماهنگی ساختارهای تشکیلاتی نهضت، جنگ های میان حزبی، تسلط قوماندانان خودسر و فاسد در احزاب مجاهدین، غصب ملکیت های مردمی و دولتی و استخراج خودسرانه معادن و همچنان قطع جنگلهای میهن ما را به خاکدان یاس نشاند.

حال نخست بایست سران بزرگ مجاهدین با هم کنار آیند و تجدید نظر تازه بر ساختار نهضت و عبرت از گذشته ها فقط از یک هسته بر مسند رهبری قرار گیرند، آنگاه می توانیم ساختمان ارمانهای نهضت خونچکان اسلامی در کشور را بر مخروبه نظامهای مزدور و گماشته برپا کنیم و از طعن های اشرار، تفنگداران، اهل شر و فساد، جنگ سالار، قاچاقبر مواد مخدر و ده ها القاب ظالمانه و ناروا نجات یابیم. درغیرآن منتظر عواقبی باشیم که هفت نسل دیگر ما شاهد امنیت و سلامتی و صلح در کشور را به آغوش کشیده نتوانند.

به گفته سعدی بزرگ:

برخیـــز تا به عهـــــد امانت وفـا کنیم
تقصـیرهای رفته به خـــدمت قضـا کنیم
دارالشــفای توبه نبســتست در هنــوز
تا درد معصـــیت به تــدارک دوا کنیم

و در اخیر:

چو شمع سوخته از آن دود خیزد از سر من
که ســرگذشت مـرا گـریه ناتمام گـذاشت

د شهیدانو د پاکې قافلې...

(د لومړی مخ پاتې برخه)

... په ټول افغانستان کې د اسلامي نهضت د پیروانو بیرغونه ورپیدل، د درس او تدریس حلقې جوړې شوې، د پوهنځیو نوي سلسله شاګردان ددوی ترڅنګ ودرېدل، د باطل نظام او باطلې مفکورې په خلاف مدني حرکتونه پیل شول، د افغانستان په غیرتي وګړو کې داسې اسلامي بیداري پیدا شو چې ان د کمونستانو اصلي استادان او واکداران په مسکو کې ګوته په غاښ شول، کله چې هغوی په افغانستان کې د خپل مفکوروي فعالیت مات او کوډ حشر ولید؛ نو په نظامي کودتا یې لاس پورې کړ او افغانستان یې په سرو وینو ولاړه، هغوی فکر کاو چې د نورو هیوادونو په څېر به افغانستان هم په څو ورځو کې د خپل یوځې څواک پر مټ تر خپلې ولکې لاندې راولي او تل لپاره د افغانستان له خاورې د اسلام نوم او نښان لرې کړي؛ خو الحمدلله چې د افغانستان غیرتي او مسلمان ولس د خپلې هغې اسلامي عقیدې او مفکورې له مخې چې د اسلامي نهضت ځوانانو په نه ستړي کېدونکو هلو ځلو او سرښندنو په برکت او الهام د خپل دین او خاورې د دفاع له شوق او جذبې سرشاره وو د شوروي یرغلګرو ځواکونو په وړاندې د افغانستان په ګوټ ګوټ کې د قوي عزم او حوصلې داسې نه ماتیدونکي اوسپنیز دیوالونه جوړ کړل چې نه یوازې په بشپړ شجاعت د جهاد ډګر یې ګرم وساته؛ بلکې د میلیونو ککریو په نذرانه کولو سره د روسي طاغوتانو د کبر پوزې هم په خاوره وسولولې. د دومره ستري قرباني تر شا دهغوی یواځینی انګیزه او ارمان دا و چې د افغانستان وګړي د ټولو شیطاني نظامونو څخه پاک په ازاده فضا کې د الهي قانون تر حاکمیت لاندې ژوند وکړي. په ۱۳۴۸ کال چې ددغه ارمان د تحقق په خاطر شهید انجنیر حبیب الرحمن او دهغه مخلصو ورونو د اسلام د سرلوړي په مقصد کوم فعالیت پیل کړی و هغوی په دې لاره کې خپل سرونه نذرانه او د شهادت خواږه جامونه یې وڅښل؛ د لوی الله په مرسته د اسلامي عقیدې لاروېالو دا تکلاره دهغوی په شهادت ئم نه شو؛ بلکې نوره هم ګرندی شوه. د فکر او عقیدې لکونه ځوانان د سارزي په ډګر کې مشغول وو، داسې زرګونه ځوانان یې تر شا پرېښودل چې دهغوی دغه برحقه لاره تعقیب او افغانستان د اسلام په یو فولادي کلا بدله کړي، کردې نړۍ ولیدله چې د حق د لارې دغو سرښندونکو متعهدو مسلمانانو د خپلې عقیدې او خاورې د دفاع او د یو سوچه اسلامي حکومت د قائمولو په موخه ستره قرباني ورکړه. خپلې هغه ژمنې چې د الهي دین د سرلوړي او د استقلال د ساتنې په خاطر د تحلیف پر وخت له خپل رب او د اسلامي نهضت له مشرانو سره یې کړې وې د ژوند تر اخرنیو سلګیو پورې په ډېره مینه د ازمېښت په ډګر کې ثابتې او د جهاد او قهرمانۍ په ډګر کې زموږ ملت سرلوړی تاریخ پرېښود د اسلام او استقلال په دفاع کې دوه میلونه شهیدانو او لکونو معیوبینو خپل راتلونکې نسل او جهادي مشرانو ته دا ثبوت په لاس کې ورکړ چې موږ له الله تعالی سره خپلې کړې ژمنې ترسره او افغانستان مو د اشغالګرو ځواکونو او الحادي ګنده عقیدې څخه پاک کړ. له څه شک پرته دغه شهیدان خپلو ارمانونو ته ورسیدل، دهغوی په پاکو وینو نه یواځې افغانستان؛ بلکې د نړۍ ۱۴ نور اشغال شوي هیوادونه هم د روسي امپراطورۍ له غلامۍ نه نجات ترلاسه کړ، د کمونیزم جنازه ووتله او تل لپاره د نړۍ له نقشې نه ورک شو؛ خو لدې واقعیت نه هم باید انکار ونکړو چې ددغو میلیونو مجاهدینو د دومره سترو لاسته راوړنو ساتنه او په هیواد کې د خلکو په خوښه د منتخب اسلامي حکومت د جوړولو مسؤولیت په صحنه کې موجود جهادي مشرانو پر غاړه ده چې له بده مرغه تراوسه وړاندې نه دي بریالي شوي او همدغه ناکامي د افغانستان د ولس لپاره تر ټولو زیات دردوونکې پوښتنه ده او دهغوی په خوله یواځینی سوال دا دی چې زموږ جهادي مشران ولې د دوه میلیونو شهیدانو په وینه ګټل شوی هیواد کې د شهیدانو د ارمانونو مطابق د یو ازاد، مستحکم اسلامي حکومت پر جوړولو ناکام شول؟ د ولس دا غوښتنه به تر هغه روان وي چې موجوده جهادي او اسلامي مشران دهغوی د ارمانونو د تحقق لپاره ټول په یو صف کې نه وي ولاړ.

که جهادي مشران یې مني که نه مني: خو حقیقت همدا دی چې ولس له دوی نه، نه یواځې ګیله من؛ بلکې سخت خفه هم دي چې دوی ولې د اتحاد او یووالي په صف کې ونه دریدل؟ ولې د شهید انجنیر حبیب الرحمن او دهغوی سرښندونکو ځوانانو په څېر یو موټي او یو غږ نه شول چې له نن نه ۴۵ کاله وړاندې په کابل پوهنتون کې د اسلامي نهضت مسلمانو پتنګانو پیل کړی و او تر وروستیو سلګیو پورې یې په بشپړ قوت پرمخ وړو.

په یقیني ډول ویلی شو چې که چیرته له روسي استعمار سره د جهاد له وخت نه د اسلامي ګوندوو مشرانو پخپلو کې یو بل ته د اتحاد او همغږۍ لاسونه ورکړي وای او د لکونو شهیدانو د ارمانونو د تحقق په خاطر له خپلو شخصي تمایلاتو تیر شوي وای افغانستان به نن په هر لحاظ د نړۍ په خوشالو، متمدنو او پرمختللیو هیوادو کې شمارل کېده. که جهادي مشران نن هم د خپل ولس اسلامي جذباتو ته متوجه شي؛ نو ویه مومي چې د افغانستان مطلق اکثریت وګړي نن هم پخپلو کړیو ژمنو او پر خپل اسلامیت کلک ولاړ دي، له اسلام او اسلامي حکومت پرته بل څه نه خوښوي، پر خپل استقلال، عزت، آبرو او افغانیت وياړي، هر متعهد افغان په یوه خوله اوس هم پخپل هیواد کې امن، استحکام، ملي یووالې او سوچه اسلامي حکومت غواړي، نه د کمونیزم طوق په غاړه کې اچول غواړي او نه د سیکولریزم؛ بلکې په سلو کې سل پخپل هیواد کې د الهي نظام حاکمیت غواړي؛ خو ددې ټولو پر وړاندې د اسلامي تنظیمونو نه همغږي او بې اتفاقي اساسي مشکل دی، تر څو پورې چې جهادي مشران دغه مشکل نه د پای ټکی کېنږدي د افغانستان د مسلمان او مجاهد ولس ارمانونه په تحقق ونه مومي.

د شهید انجنیر حبیب الرحمن او دهغه د ملګرو د شهادت په کلیزه کې چې موږ څومره دهغوی تمجید او مدح وکړو دا دهغوی حق دی، هغوی د اسلام او وطن په دفاع کې خپل خواږه ځانونه قربان کړي، موږ دهغوی د قربانیو پور وړي یو او درود او سلام وړاندې وایو، لوی الله دی دهغوی مرتبې نورې هم اوچتې کړي د دین او وطن اتلانو د شهادتونه نمانځنه پخپل ځای یو ښه کار دی؛ خو دا حقیقت هم باید ومنو چې یوازې د غونډو په دائرولو، او په هغو کې د خپلو شهیدانو د اتلولۍ پر ستاېلو او د اسلام د سپیڅلی دین په دفاع کې له جوش نه ډکو تقریرونو په کولو سره زموږ د مشرانو او کشرانو اسلامي فریضه کله هم نشي ترسره کېدلای؛ بلکې زموږ اساسي مسؤولیت دا دی چې د الهي امر له مخې خپل هغه ایماني مسؤولیتونه ترسره کړو چې لوی الله او دهغه رسول محمد صلی الله علیه وسلم پر موږ ضروري ګرځولي دي چې ځینې مهم او بنسټیز کارونه یې دا دي:

* د الله جل جلاله پر دین کلک ودریدل او له هر ډول تفرقې او اختلاف نه بشپړه ډډه کول.
* د ټولو اسلامي ګوندونو په یو پلاټ فارم کې راغونډیدل او په ګډه یو اتفاقي منشور جوړول.
* په ټاکنو کې د ټولو ګوندونو په سلامشوره واحد نوماند ودرول او دهغه ملاتړ کول.
* د ټولو اسلامي ګوندونو رهبري شورا جوړول چې د ضرورت پر وخت د راپېښو مسایلو په اړه له ژور غور او فکر وروسته په ګډه یو دریځ اعلان کړي.
* د هیواد په ټولو قضایاو کې یو دریځ خپلول او دهغوی د حل لپاره ګډې هلې ځلې کول.
* د داسې مسایلو له خپرولو څخه په کلکه پرهیز کول چې په ولس کې د مذهبي، قومي او نورو شیطاني تعصبونو د کرکېچ باعث ګرځي.

* هیوادوال په دې قانع کول چې د اسلامي ګوندونو مشران او د خپل ولس واقعي خدمتګاران دي؛ څکه چې پخپله عام ولس او د اسلامي ګوندونو سرسخت مخالفین وړاندې دا تبوکه لري چې که د اسلامي ګوندونو قائدین په افغانستان کې واقعاً اسلامي حکومت غواړي؛ نو بیا خو د اسلام د سپیڅلی دین لومړی غوښتنه داده چې ټول مسلمانان د الله پر دین کلکې منګولې ولګوي او له هر ډول اختلافونو څخه ډډه وکړي؛ نو څکه د اسلامي ګوندونو ټولو لاروېانو ته پکار ده چې د هر څه دمخه د بې اتفاقي او اختلاف له ګرداب نه ووځي او ټول مسلمانان په منظم او منسجم صف کې ودروي چې په دې نیک کار سره د شهیدانو روحونه هم خوشاله شي او د ژوند یو مسلمانو پتنګانو ارمانونه هم ترسره شي.